

[Viggo Hauch.]

ændring med nøjagtig de samme argumenter, hvormed vi sidste år gik imod hans daværende forslag.

Jeg ved ikke, om den højtærede minister tror det, men jeg tror i hvert fald ikke, at det forøger befolkningens tillid til regeringens evne til at bedømme virkningerne af sine egne lovforslag. Vi er da helt klar over, at det ikke er for vore kønne øjnes skyld, at den højtærede finansminister kommer med den ændring nu; nej, den skyldes, at den højtærede minister er blevet bange for sin egen lov, er blevet bange for den virkning, denne lov vil få på hans vælgere. Om det så kan berolige vælgerne, er en anden sag. Så meget tror jeg den høje regering skulle have lært af folkeafstemningen sidste år, at der langt ind i regeringspartierne egen vælgerhær er mistillid til regeringens politik på disse områder. Jeg kunne næsten fristes til at spørge den høje regering: hvorfor vil den blive ved med at sejle med det lig i lasten, som dens nuværende forsøg på at føre socialistisk jordpolitik er, når det dog er klart, at der i befolkningen er et meget stort flertal, også af regeringens egne vælgere, der er imod det?

Hvis jeg må råde regeringen — jeg venter ikke, den lytter så meget til mine råd — vil jeg sige: kast den politik over bord, så var der vel mulighed for, at de, der vil fremskridt og frihed i dette land, kunne finde sammen til et fornuftigt og sagligt samarbejde også på disse områder.

I sin fremsættelsestale — Folketings-tidende 1964-65, sp. 3593 — siger den højtærede finansminister — og det svarer til, hvad det ærede medlem hr. Ove Hansen sagde i sin tale i dag — at når grundstigningsskylden fikseres, bortfalder muligheden for ad denne vej at bremse grundspekulationen og inddrage fremtidige samfunds-skabte værdier til fordel for statskassen. Derfor kommer man med dette lovforslag.

Den højtærede finansminister vil altså have os her i tinget til i dag at tro på, at han har bevaret en overbevisning om, at grundstigningsskylden har nedsat priserne, og at det kapitalvindingsforslag, han nu kommer med, også vil virke dæmpende på grundpriserne, — stik imod hvad hans egne sagkyndige i det økonomiske sekretariat fremhæver i deres beretning. Der er jo ikke

nogen af de erfaringer, vi i øvrigt har med hensyn til kapitalvindingsskat, der gør det rimeligt eller naturligt for os at tro, at man kan lægge skat på jord og derved gøre den billigere.

Jeg skal ikke opholde mig mere ved det, da det jo er drøftet under behandlingen af et af de foregående lovforslag. Men jeg holder mig til, hvad regeringens egne sagkyndige i deres oplæg til regeringen fremhæver. Som lovforslaget nu er fremsat, er der visse ting af det, vi fremførte sidste år, der er taget hensyn til, og der er andre ting, der ikke er taget hensyn til. Vi drog spørgsmålet om kapitalvindingsskat af ekspropriationserstatninger ind i forhandlingen sidste år, og vi finder fortsat, at dette er urimeligt. Det spørgsmål, som blev rejst sidste år, om at undgå kapitalvindingsskat ved rene mageskifter, er kun delvis — meget småt delvis — løst, synes jeg, og jeg gad vide, om den konkrete sag, som jeg fremhævede her under første behandling, har fået en løsning, som den mand på Als, jeg nævnte, kan være tjent med. Jeg er ikke sikker på det.

Der er heller ikke taget hensyn til vor indvending om, at forbedringsudgifter kun, når de overstiger 2.000 kr. om året, kan tages i betragtning ved udregningen af det skattepligtige beløb. Det kommer vi igen med, når vi skal til at drøfte det i udvalget. I denne forbindelse kunne jeg godt fremdrage den forskel, der er mellem den lov, der blev gennemført sidste år, og den foregående: på ét punkt gav den højtærede finansminister sidste år en indrømmelse, idet han fjernede den bestemmelse, der stod i forbindelse med de 2.000 kr. — altså „dog mindst 2.000 kr. og mindst 2 pct. af salgs-sommen“. Denne bestemmelse fjernede den højtærede finansminister sidste år, og det skal jeg ikke bebrejde ham, for jeg synes, det var meget fornuftigt. Men når nu ikrafttrædelsen af denne lempelsesbestemmelse bliver udskudt yderligere et år, og da den højtærede finansminister har erkendt, at den er urimelig, synes jeg, det er et spørgsmål, om det er rimeligt at bevare dette forhold indtil 1966, da det jo fortrinsvis vil gå ud over de mindre velhavende ejere.

Men da den højtærede finansminister ved fremsættelsen udtalte, at han også vil være rede til i det kommende udvalg at drøfte spørgsmålet om forholdet mellem den gæl-